

Pentru a decide astfel, *tribunalul* a constatat că la .2008, SC [redacted] STL Rm.Vâlcea a solicitat anularea deciziei de impunere nr. [redacted] din [redacted].2008 emisă de AFP Rm.Vâlcea, prin care a fost stabilit în sarcina societății comerciale obligația fiscală suplimentară de [redacted] lei și decizia nr. [redacted] / [redacted].2008 de soluționare a contestației administrative emisă de D.G.F.P. Vâlcea sub motiv că greșit a fost constatat în raportul de inspecție fiscală nr. [redacted] din [redacted].2008, întocmit de AFP Rm.Vâlcea, înregistrarea ilegală a contravalorii facturilor emise de SC [redacted] SRL [redacted], SC [redacted] SRL [redacted] și toate celelalte facturi menționate în acest act, însumând [redacted] lei; că legalitatea înregistrării acestor acte este justificată prin intrarea în gestiune a tuturor mărfurilor facturate ca și vânzarea acestora diferiților clienți astfel că nu a fost adus un prejudiciu bugetului statului; că nu-i pot fi reproșate reclamantei deficiențele firmelor furnizoare, aceasta neavând sarcina de a verifica situația societăților cu care a intrat în relații comerciale.

Tribunalul a mai constatat că pârâta D.G.F.P. Vâlcea – în nume propriu și în numele AFP Rm.Vâlcea – a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată întrucât documentele prezentate inspectorilor fiscali nu îndeplinesc condițiile art.21 lit.f, art.145 alin.8 Cod fiscal și art.6 alin.2 din Legea nr.82/1991, astfel că în mod corect nu au fost luate în considerare la calculul impozitului pe profit și la deducerea TVA.

Analizând cererea, *tribunalul* a constatat că în perioada august 2004 – noiembrie 2004 și ianuarie 2005 – iunie 2006 reclamanta a achiziționat marfă, reprezentând robineti de diferite forme și dimensiuni, burghie, perii etc., de la SC [redacted] SRL [redacted], SC LA [redacted] SRL [redacted] etc. conform facturilor emise de acestea, pe care le-a înregistrat în conturile de cheltuieli și pentru care a dedus TVA, iar în urma verificării încrucișate privind realitatea și legalitatea datelor înscrise în facturile arătate, efectuate de inspectorii DGFP București, Gărzii Financiare București, DGFP Olt, DGFP Brașov a rezultat că furnizorii acestor mărfuri și emitenții ai facturilor nu au efectuat livrări către reclamantă, ele fiind facturi „fantomă”, cum este cazul SC [redacted] SRL București și SC [redacted] SRL București sau pentru că nu au desfășurat activitatea în acea perioadă – cazul SC [redacted] SRL Corabia și SC [redacted] SRL București – sau nu apar în baza de date a MEF sau ORC ori au fost radiate, cazul SC [redacted] SRL București, SC [redacted] SRL București, ori nu au emis facturile menționate, raportul de inspecție fiscală, cazul SC [redacted] SRL Brașov.

Având în vedere aceste date, *tribunalul* a concluzionat că facturile înregistrate pe cheltuieli de către reclamantă nu au calitate de documente justificative, reclamanta încălcând astfel prevederile art.21 lit.f din Legea [redacted] /2002, care prevede că nu sunt deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate care nu au la bază documente justificative, potrivit legii, prin

care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor.

În concluzie, *tribunalul* a constatat că pretenția reclamantei este nefondată întrucât nu a respectat dispozițiile legale ce reglementează dreptul de deducere a TVA.

De asemenea, *tribunalul* a constatat că SC SRL a achiziționat diverse materiale de construcții și piese de mobilier, care nu au fost utilizate pentru desfășurarea activității economice a societății, în scopul realizării de venituri, aceasta deținând în folosință o singură cameră în cadrul imobilului proprietatea asociatului Miuțescu Aurelia, utilizarea materialelor de construcție și a pieselor de mobilier fiind efectuate de o persoană fizică asociat al societății.

La 9 martie 2009, SC SRL a declarat recurs, criticând soluția instanței de fond ca nelegală.

1. Instanța de fond nu a apreciat corect probele administrate.

Se susține că instanța de fond a reținut greșit că documentele înregistrate în contabilitatea firmei nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi considerate documente justificative, în acest sens fiind invocate concluziile expertizei contabile extrajudiciare, întocmite de expertul Creangă Ion, ca și expertiza contabilă dispusă în dosarul nr. / /2008, potrivit cărora „facturile înregistrate în evidența contabilă de SC SRL, emise de operatorii economici contestați de organul fiscal, îndeplinesc condițiile de documente justificative”.

Se mai susține că mărfurile au fost înregistrate în jurnalul de cumpărări și au fost recepționate, iar ulterior au fost vândute, înregistrând veniturii în valoare de 546.036 lei, colectându-se TVA de lei, iar potrivit art.21 alin.4 lit.f din Legea nr.571/2003, nu sunt deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune. În speță, susține recurenta, aceste condiții sunt îndeplinite pentru documentele emise de vânzători.

De asemenea, se susține că recurenta a solicitat relații de la furnizorii în litigiu privind plata TVA, iar, pe de altă parte, neregulile acestor societăți au fost descoperite de organul fiscal la momentul controlului și nu la cel al emiterii facturilor.

În fine, se susține că recurenta nu poate fi considerată în culpă pentru deficiențele firmelor partenere.

2. Instanța de fond a emis o hotărâre nulă întrucât a încălcat dispozițiile art.261 alin.1 pct.5 Cod pr.civilă, ce prevede obligația motivării în drept și fapt a soluției.

La 11 martie 2009 SC SRL a depus un alt recurs împotriva aceleiași sentințe, criticând soluția instanței de fond pentru motivele arătate în primul recurs, la acestea adăugând alte critici.

3. Greșit nu au fost luate în considerare ca deductibile cheltuielile efectuate cu achiziționarea materialelor de construcție și a mobilierului, în condițiile în care instanța a reținut că sediul recurenteii este în incinta în care au fost folosite aceste materiale de construcții. Acest aspect putea fi verificat dacă s-ar fi admis cererea de efectuare a unei expertize contabile.

4. Soluția instanței de fond este nelegală, întrucât cuprinde motive străine de natura pricinii și, totodată, a interpretat greșit actele deduse judecării, schimbând natura și înțelesul acestora.

La 27 mai 2009, recurenta a depus note de ședință prin care arată că, ulterior pronunțării sentinței, a efectuat cercetări și a constatat că o parte dintre societățile emitente ale facturilor fiscale în litigiu erau în ființă la data emiterii acestor facturi.

La 4 iunie 2009, intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea a depus concluzii scrise, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Recursul nu este fondat.

1. Nu este fondată prima critică, încadrată corect de recurentă în motivul prevăzut de art.304 pct.9 Cod pr.civilă.

Curtea constată că, în fapt, SC SRL a achiziționat mărfuri de la mai multe societăți în perioada 2004-2006, pe care ulterior le-a revândut, valoarea totală a facturilor fiind de lei, din care TVA în valoare de lei. Ulterior, prin raportul de inspecție fiscală din 2008, efectuat de AFP a municipiului Rm.Vâlcea, a fost constatat că societățile comerciale de la care a achiziționat mărfurile arătate sunt fictive sau nu mai desfășurau activitatea în perioada arătată și că, în consecință, deducerea TVA este nelegală. Totodată, organul fiscal a mai constatat că, în anul , aceeași societate a achiziționat materiale de construcții și mobilier, în valoare de lei, care nu au fost folosite însă pentru societate, ci de către o persoană fizică, iar pentru această valoare s-a decis că aceste cheltuieli sunt nedeductibile la calculul profitului impozabil, iar suma de lei, reprezentând TVA, a fost dedusă greșit de către societate. La toate aceste sume au fost calculate majorări de întârziere de lei, și penalități de întârziere de lei. În fine, s-a mai constatat că aceeași societate a achiziționat în luna mai 2005, 8 porci în valoare de lei, la care se adaugă lei TVA. În temeiul acestui raport AFP Rm.Vâlcea a emis decizia de impunere nr.399/25.06.2008, stabilind în sarcina societății arătate obligația fiscală de plată în valoare de 261.121 lei și a instituit măsuri asigurătorii prin înființarea poprii. De asemenea, prin decizia nr. 2008 a D.G.F.P. Vâlcea a fost respinsă contestația împotriva deciziei de impunere.

În esență, prima critică vizează nelegalitatea măsurii de imputare a sumei de lei, invocând că nu le poate fi imputabil faptul că facturile emise de societățile reținute în raport de inspecție fiscală și-au încetat activitatea sau că sunt fictive căci recurenta nu este ținută să verifice legalitatea înregistrării acestor societăți.

În drept, art.145 alin.8 lit.a din Legea nr.571/2003, în forma în vigoare în anul 2005, potrivit căruia, pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA aferentă bunurile care i-au fost livrate, cu factură fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art.155 alin.8 și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă, înregistrată ca plătitoare de TVA.

De asemenea, potrivit art. 21 alin.4 lit.f din aceeași lege, *documentele înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor:*

Curtea constată că recurenta a înregistrat facturile eliberate de furnizorii mărfurilor însă acestea au fost emise de societăți care nu erau plătitoare de TVA.

Așa cum este prevăzut în art.145 alin.8 lit.a din Legea nr.571/2003, emitentul facturilor trebuie să fie o persoană impozabilă, înregistrată ca plătitoare de TVA.

Recurenta avea posibilitatea să verifice această calitate, cerând furnizorului dovada înregistrării ca plătitor de TVA.

Curtea consideră că dacă s-ar admite apărarea formulată de recurentă: «că nu ar fi știut situația fiscală a furnizorilor», ar însemna să se încurajeze economia subterană, evaziunea fiscală.

Pentru aceleași motive nu poate fi reținută concluzia experților contabili, emisă extrajudiciar, citată de recurentă, întrucât experții nu au dreptul să facă aprecieri privind valoarea juridică a unui document, ci doar să constate starea de fapt.

De asemenea, va fi înlăturat și argumentul potrivit căruia operația economică ar fi existat în realitate și că marfa achiziționată ar fi fost revândută. Curtea nu contestă această realitate a operației, ci faptul că deducerea TVA aferent operației de achiziție bunuri a fost contrară legii.

În fine, nu poate fi primită nici critica potrivit căreia recurenta nu ar putea fi făcută răspunzătoare pentru deficiențele firmelor partenere. Curtea consideră că un minim de verificare era suficient pentru a se evita încălcarea legii privind dreptul de deducere a TVA. În practică comercianții verifică calitatea de plătitor de TVA a emitentului facturii. Această măsură putea să o ia și recurenta, pentru că nu a făcut-o ea este în culpă prin neglijență sau imprudență.

2. Nu este fondată nici a doua și a patra critică, încadrată corect de recurentă în motivul prevăzut de art.304 pct.7 și 8 Cod nr.civilă

În realitate, curtea observă că tribunalul a motivat temeinic hotărârea și nici nu există o interpretare greșită a actelor deduse judecății ori o schimbare a naturii sau înțelesului acestora.

De altfel, recurenta face doar afirmații privind existența motivelor prevăzute de art.304 pct.7 și 8 însă nu arată în ce constau ele.

3. Nu este fondată nici această critică, încadrată din oficiu de curte în motivul prevăzute de art.304 pct.9 Cod pr.civilă.

Curtea constată că această critică este doar o afirmație, fără a arăta care ar fi argumentele convingătoare pentru care organul fiscal a reținut greșit că materialele de construcție și mobilierul nu ar fi fost folosite pentru societate. Aceeași conduită a avut-o recurentul și în contestația adresată instanței de pârât ca și în contestația adresată în procedura administrativă.

Curtea constată că materialele de construcții și mobilierul achiziționate nu au fost folosite pentru societate, astfel ar fi fost prezentate la controlul efectuat de organul fiscal.

În concluziile scrise recurenta susține că organul fiscal s-ar fi înșelat și că în realitate societățile furnizoare în litigiu ar fi existat la data la care au emis facturile.

În realitate, această teză nu poate fi reținută.

Faptul că SC SRL a fost dizolvată în 2007 nu înseamnă că aceasta este plătitoare de TVA pentru că, în realitate, la data la care a emis facturile în litigiu, ea nu mai funcționa legal, reprezentanții societății nu au depus raportul și bilanțul contabil, decontul de TVA, etc. încă din

La fel și pentru SC SRL, care nu a mai desfășurat activitate din , iar decontul TVA nu a mai fost depus din iulie

SC SRL a fost dizolvată pentru nedeținerea bilanțurilor contabile așa cum rezultă și din actele depuse de recurentă (f.24). Încă din 2004 societatea arătată nu a mai depus bilanțul contabil.

Curtea mai observă că în informațiile furnizate de registrul comerțului nu este prevăzute codul unic de înregistrare astfel că nu se poate verifica dacă emitentul facturii este același cu cel din fișa de informații.

Cu privire la SC SRL, curtea observă că fișa de informații depusă de recurentă nu cuprinde datele de identificare menționate în facturile fiscale în litigiu. În consecință, teza recurtenței prin care afirmă că societatea ar exista în realitate nu poate fi reținută.

Cu privire la SC SRL, curtea constată că pentru anul 2005, în care aceasta figurează ca emitentă a facturilor, ea nu a desfășurat activitate. Așadar, ea nu era plătitoare de TVA pe anul arătat.

În fine, SC SRL nu a mai depus bilanțul contabil din și a fost desființată pentru acel motiv. În anul când a emis facturile către recurentă, ea nu mai era plătitoare de TVA.

Văzând și dispozițiile art.312 alin.1 Cod pr.civilă, se va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DE CIDE**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamanta SC SRL cu sediul în Rm.Vâlcea, str.Nuci, nr. județul Vâlcea împotriva sentinței nr din ianuarie , pronunțată de Tribunalul Vâlcea - Secția comercială și contencios administrativ fiscal, în dosarul nr. /2008, în contradictoriu cu pârâtele A.N.A.F. - **ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE A JUDEȚULUI VÂLCEA - ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ** și A.N.A.F. - **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE VÂLCEA** ambele cu sediul în Rm.Vâlcea, str.General Magheru, nr.17, județul Vâlcea

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 2009, la Curtea de Apel Pitești - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

D.V.,
[Signature]

I.M.,
[Signature]

I.B.,
[Signature]

Grefier,